

A "La Gralla" es juga net

Una vegada més i segurament no pas la darrera —segons perduri o no l'estat d'inconsciència del nostre poble i la passivitat dels nostres ciutadans— ens plau de posar a la consideració pública un altre cas d'escàndol, un altre delictes perpetrat des de les planes d'aquesta premsa infecte, misèrrima i granollerina.

«La Gralla», que fou infantada per tal de defensar a casa nostra tot allò que és honradament indefensible per mitjà de les fórmules hipòcrites i tortuoses, ha acomplert al peu de la lletra la seva baixa missió. Abans de la Dictadura, durant la Dictadura i després de la Dictadura, ha sigut la premsa dels dictadors que emparada amb la capa d'un fals granollerisme, ha estat el més ferm puntal de totes les oligarquies que la fatalitat ha establert a casa nostra.

«La Gralla» no es un periòdic de combat; el que lluita s'exposa a rebre, i els homes que constitueixen el cos seràfic de la seva redacció, no són homes de empentes sinó d'estómac; els plau més la posició còmoda i confortable de l'home tomàquet, que l'inconformisme del rebel «La Gralla» no tira rocs. Llepa. Però a Granollers, hi ha més geberuts de les llepades de «La Gralla», que de les pedres del Congost.

No obstant, entre els grallistes que encara paguen deu rals el trimestre —que són a fi de comptes els que tenen més dret a reclamar-ne llur paternitat— desplaçats o dormilegues, encara hi ha bones persones; algunes d'elles fins han arribat a col·laborar-hi, i un d'aquets, és el Dr. Montañà, qui amb la dignitat que sempre el caracteritza ha portat l'afer als tribunals de justícia i es de creure que abans de tres setmanes serà publicada la rectificació per ell tan justament exigida.

Entre els homes que coincideixen políticament amb Amador Garrell, no pot haver-n'hi cap de la categoria cívica del nostre amic el Dr. En Francesc Montañà.

Honora avui les planes de POLÍTICA aquest treball degut a l'autoritzada ploma del Dr. Montanyà. Ell fou l'origen de l'incident a què fa referència la nota que encapçala aquesta pàgina.

El refús de què fou objecte per part del Director de «La Gralla» l'ha posat a les nostres mans, i ens en alegrem; car ell pot ésser la contesta adequada a unes fulles aparegudes el dilluns proppasat i signades pels Srs. Manuel Pagès, Josep Boix, Josep Marimón, Josep Jonch, Jaume Estrada, Enric Puchades i Genís Valls. Els homes de «Lluita». Precisament **Els Homes de "Lluita"**.

Els homes de "Lluita"

Era de preveure que, un cop caiguda la primera dictadura, aquells elements heterogènis, castrats de tot idealisme, que, procedents de tots els partits, acudiren a les seves pletòriques mamelles com les mosques a la mel i hi serviren de suport durant set anys consecutius, cercarien prompte un nou camp on desenvolupar llurs activitats periodístiques i llurs especulacions polítiques i financeres.

Uns d'ells, sense cap mena de pudor, en un poble on tanmateix tots ens coneixem, el tercer dia del règim berenguerià arreconaven ja tot el bagatge de la política jerezana i esborraven de bell nou, amb acompanyament de crits històrics, l'emblema de les quatre barres, les doctrines cambonianes i el programa incommovible de l'autonomia més o menys integral.

Les envestides vingudes de diferents costats feren enmudir, quant menys provisionalment, els més significats i més impacients.

Uns altres, avergonyits potser de llur concubinatge amb els elements despòtics i ultrareaccionaris que per assalt s'havien apoderat del país, o temerosos de les responsabilitats que de llur col·laboració es deriven, que el poble excitat podria immediatament fer efectives sense passar per tràmits burocràtics ni expedients dilatoris, romangueren uns mesos en l'ostracisme, escoltant la ràdio o llegint els clàssics, esperant que les hores més violentes de la tempesta ciutadana apaivaguessin.

Avui aquell pudor inicial o aquella por instintiva, que els havien aconsellat l'inhibició han desaparegut. I arreconant decididament aquell **Dios, Patria y Rey**, tantes voltes repetit i venerat; deixant aquell espanyolisme de masculinitat i pandeleta que tant va portar-se aleshores; tancant amb pany i clau aquell monarquisme rastrer d'Unions Patriòtiques, romeries, homenatges, benediccions i jornades règies, com unes noves verges violades es planten a la via pública amb un gorro frigi enfonsat fins a les orelles, amb una bandereta catalana a cada mà i com la cosa més natural del món pareixen o defequen «El Demòcrata».

Un «Demòcrata» amb el lèxic de sempre però amb una disfressa adaptada a les circumstàncies actuals; un «Demòcrata» amb catalanització integral de les seves quatre planes i amb una feble capa de republicanisme vergonyant; un «Demòcrata» amb un programa estantis de rebotiga o de taula de cafè però amb un nom de combat: **"Lluita"**.

Lluita... ¿per què?

Lluita... ¿per qui?

Lluita per a refer els quadres disgregats de la Unió Patriòtica?

Lluita per a constituir o reconstituir un nucli dinàstic a la nostra ciutat?